

Lov na šílence

Yarilsenevěřičně díval na svůj shořelý domov, ve kterém strávil dětství. Nemohl věřit vlastními očima. Dlouhou chvíli s Egilem stáli na místě a snažili se zpracovat fakt, že to, co vidí, je pravda. Když se Yaril konečně odhodlal udělat první krok, zastavila ho čísi ruka.

„Je mi to upřímně líto,“ zaslechl za sebou známý hlas.

Patřil jejich dobráckému sousedovi, který stál u Yarilovy rodiny v těžkých chvílích otcovy nemoci. Ani nepostřehli, když se u nich objevil.

„Cose tu stalo?“ zeptal se Yaril, aniž by se otočil. Pouze zíral na trosky, které zbyly z jeho minulosti.

„Ta tragédie seudála asi předtýdnem. Těžko se mi to popisuje. To, co ti teď řeknu, bude znít neuvěřitelně,“ pohlédl do země a přemýšlel, jak bude pokračovat. „Byla noc a většina vesnice už dávno spala, když se nad našimi střechami ozvalo vřeštivé kvílení. Zvířata z toho zvuku šílěla a probudilo to snad každou duši ve Skalíně. Vyhlédl jsem ven z okna a oblohou se prohnal obrovský černý stín. Přestože jsem dobře viděl, podobalo se to drakovi s křídly dlouhými jako celý můj statek. Přistálo to vzadu,“ ukázal rukou k ovocnému sadu, „a sežralo jednoho z Drahošových koní. Jen tak... jako orel zajíce. Nikdo z nás nic podobného v životě neviděl!“

„Cose ale stalo s mojí rodinou?“ nevydržel Yaril.

„Tehdy jsme si všimli, že má to monstrum na zádech jezdec. Ten sjel na zem a zamířil rovnou k vašemu domu. Když Drahoš viděl, co mu udělala ta obluda s jeho koněm, se sekerou se postavil neznámému do cesty a začal mu vyhrožovat. Neměl to dělat. Muž ho jednou rukou popadl pod krkem a zlomil mu vaz. Drahoš nestihl ani zakřičet. Po této scéně si nikdo z lidí netroufl toho netvora zastavit. Vešel do vašeho domu. Začaly se ozývat výkřiky a výbuchy. Bylo to, jak kdyby ve vašich lupě řádilo samo peklo. Dům brzy zachvátily plameny. Potom jezdec vyšel ven, nasedl na tu obludu a ztratil se opět na obloze. Vzápětí jsme utíkali s chlapem hasit oheň a zachránit Lysandra s ostatními. Ale už bylo pozdě...“

Mladý kouzelník potlačoval slzy, hrdlo se mu stahovalo a nedokázal ze sebe vydat ani hlásku.

„Z domu jsme zachránili alespoň něco. Je sice značně poškozen, ale s chlapem abychom ti ho pomohli opravit. Starosta určitě pomůže i nějakou tou zlatkou.“

Yaril zhluboka potáhl nosem a přitlačil si k oku rukáv hábitu, kterým sál proud slz.

„Děkuji.“ Náhle mu naděje podsunula vnuknutí. „Kolik těl jste našli v domě?“ Zeptal se hlasem zkresleným pláčem, doufaje, že nepadla celá jeho rodina.

„Tři.“

Yarilovi se roztrásla kolena.

„Když jsme je našli,“ pokračoval, „těl byla tak ohořelá, že se dalo sotva rozeznat, kdo je kdo. Dokonce i Yanisova zbroj se zcela rozpadla.“

„Zbroj?“ zarazil se Yaril. „Yanis nikdy nenosil zbroj. To nemohl být Yanis!“

„Ale já jsem měl pocit, že jsem ho tu pár dní předtím viděl. Kdo jiný by to tedy mohl být?“

Yaril mlčel a neodvažoval se ani hádat. Yanis to však určitě nebyl.

Egilšavlíprohráblohořelézbytky na podlaze. Odhadl, že to bude prohořelá polička zestěny, na kterébylapředtímnějaká keramika. Nyní z níústaly jen černéstřepy.

„Covlastněhledáme?“ ZeptalseYarila, kterýopatrně rozkopával popel s úlomky někdejší postele.

„Cokoliv, co by nám prozradiloněco o vrahovi nebo jeho záměrech.“

„Chceš mi říct, že netušíš, proč zabili tvéhootce?“

„Ani v nejmenším.“

„Nemůže to souviset s tím, proč nás zval k sobě? Doposudjsemsetěneptal. Myslel jsem, že nám to řekne on. Ale ty určitěvíš, co od nás potřeboval, ne?“

„Budeš překvapen, ale ne. Ptaljsemse na důvod, ale odsekl, že nám ho řeknevšem, až sevrátíme.“

„A proč si myslíš, že to třetí nalezené tělonebylYanis?“

„Nenosili jsmebrnění. Naše rodina nic podobného doma neměla.“

„Zvláštní. Vždycky jsem ti chtělnavrhnout, aby sis jedno koupil. Mohlo by ti jednou zachránit život.“

„Obtěžkanýkrunýřembych sotva zvládl už tak komplikovanou gestikulacipřikouzlení. Nemluvě o tom, že se v němčlověk potí a je nepohodlné.“

„Když myslíš... Ale zpět k Yanisovi. Kde tedy je? Kdo je pak ten nešťastník zapečený v brnění?“

„Možná Yanisůvpřítel, kteréhopřivedl za otcem. Bratrovisezřejměpodařilozachránit. I když ... asi by semě už snažil vyhledat,“ zesmutněl. „Celé mi to nedávásmysl. Pojd', v přízemí už asi nicnenajdeme. Půjdemesepodívat do sklepa.“

Yaril párkrát škrtlkřemenem o křesadlo. Lucerna osvětila schody vedoucí do sklepa pod domem. Podlevezhledu kamenných stěnsedalo usoudit, že požárse až sem nedostal, ale převrácené sudy a stojany na víno v místnosti pod nimi prozrazovaly, že útočník ano. Nějakou dobu si rozhlíželimístnost, dokud nenašli kamennýkvádrvytažený z jednézestěn asi v úrovníkolen.

„Zvláštní,“ řeklEgil, „Posviť mi sem, prosím tě.“

Yaril si dřepkl k malému otvoru, aby mohlposvítit do dutiny za ním. Nacházelse tam prostor ne širší a vyšší než jedna stopa. Úkryt byl však úplněprázdný.

„O tomhlejsivěděl?“ zeptalseEgil.

„Ne, vždycky byl u zdi tamten stůl,“ ukázal do rohu na rozbitou desku, zekterétrčela už jen jedna dřevěná noha.

„Člověče, ten si nedělal starosti sezahlazováním stop,“ poznamenal.

„Bohuželnic z toho, co po sobě nechal, nám neprozradí, kdo to byl.“

„Mě by teď spíše zajímalo, kdobytltvůj otec. V tomhle tajném úkrytu musel mít uloženého něcovelmidůležitého. Nikdoměnepřesvědčí, že vrah si sem přišelpro odložené úspory.“

„Otec byl vždy tak trochu záhadný a mnoho věcí tajil i předmámou. Často chodíval do Ife a ... Myslím, že vím, kde najdemedalší stopu...“